

Deze PDF is een gedeeltelijke publicatie van
De Lilith trilogie, geschreven door Kim ten
Tusscher

uitgegeven door Zilverspoor

<http://zilverspoor.com/>

Copyright bij de betreffende auteur.

Verspreiding niet toegestaan voor commercieel gebruik.

Een doffe klap tegen haar hoofd zorgde ervoor dat Lilith wakker werd. In een reflex wilde ze overeind springen, maar de touwen om haar polsen en enkels verhinderden dat. Ze kreunde voor ze gelaten weer ging liggen. Lilith had de afgelopen dagen tevergeefs tegen de boeien gevochten, waardoor ze wist dat ze zichzelf niet kon bevrijden. De knopen die Lemuel had gelegd, waren te strak.

Voorzichtig keek Lilith om zich heen. Als gevolg van de klap trok bij elke snelle beweging een felle pijn door haar hoofd. Ze verwachtte dat Pavel haar wakker had gemaakt en zocht naar zijn silhouet in het halfduister. De twee mannen hadden haar gevangengenomen en de jongste had het minste geduld met haar. Ze was echter de enige in de gehuifde kar.

Wel zag Lilith naast haar hoofd een witte steen liggen die de omvang had van een vuist. Hij glansde, omdat hij nat was. Ze wist dat het hagel was. Dat woord had ze opgevangen tijdens de eerste storm waarin ze waren terechtgekomen nadat ze was overmeesterd. Het was ijs, dat wist ze nu ook. Maar dat deze stenen uit de lucht konden vallen was voor haar een groot raadsel. In het land waar Lilith vandaan kwam, was het meestal warm en de droogte werd enkel afgewisseld door kortstondige stortbuien. Toen viel haar oog op het gat in de huif. De hagelstenen roffelden op het dak en meer stenen verscheurden het zeil. Sommige raakten haar. Lilith probeerde anders te gaan liggen, maar weer zaten de boeien haar in de weg.

Plotseling maakte de wagen piepend een draai naar rechts. Ze rolde om, waarbij haar heup en elleboog hard tegen de zijkant van de kar stootten. Lilith vloekte. Er zat geen grammetje vet op haar lichaam om de klappen op te vangen en door het bokken van de kar liep ze steeds meer beurse plekken op. Toen stopten de paarden die

de kar voorttrokken. De hagelstenen sloegen nu niet meer tegen de huid, maar ze hoorde het roffelende geluid nog wel. Blijkbaar hadden de mannen weer een plek gevonden waar ze konden schuilen.

Het doek aan de achterkant van de wagen ging opzij en een deken en een stuk brood werden door Pavel naar binnen gegooid. Achter hem kon Lilith zien dat de storm nog steeds in alle hevigheid woedde. Het doek viel weer terug. Terwijl ze luisterde naar Pavels voetstappen, keek ze naar het eten dat ver buiten haar bereik lag. Ze kronkelde om er dichterbij te komen. Het kostte echter te veel inspanning, dus gaf ze het op.

Nu hoorde ze dat Lemuel zijn zoon iets vroeg. Lilith kon niet verstaan wat er werd gezegd, maar ze wist inmiddels welke stem bij welke man hoorde. De oudste sprak meestal op een kalme toon en hij kapte de woorden af, voor hij ze volledig had uitgesproken. Pavel had hetzelfde accent, maar zijn stem was feller.

‘Ik ga niet nog meer moeite voor haar doen. Dat mens moet zichzelf maar redden. Ze moet blij zijn dat we haar nog iets geven,’ tierde hij.

Er volgde een onverstaanbare reactie. Het doek ging weer opzij, maar dit keer was het Lemuel die Lilith in de opening zag. Hij klom in de kar, dekte haar toe en legde het stuk brood naast haar gezicht.

‘Kun je er zo bij?’ vroeg hij zelfs een beetje bezorgd.

‘Het is moeilijk om te eten als mijn handen zijn vastgebonden,’ probeerde Lilith.

De man schudde echter zijn hoofd. ‘Verwacht je werkelijk dat ik je losmaak na wat er is gebeurd?’

Lemuel rekende blijkbaar niet op een antwoord, want hij bracht de waterzak naar Liliths lippen. Toen sprong hij weer uit de wagen.

‘Ik hoop dat die andere groep reizigers ook een plek vindt om te schuilen,’ riep hij naar zijn zoon terwijl hij bleef staan. ‘Dit is geen weer om buiten te blijven.’

Liliths hart sloeg over. Ze spande zich in, om ook de rest van het gesprek te kunnen volgen. Zou Lemuel het over haar achtervolgers hebben? Dat moest haast wel. Het was ondenkbaar dat iemand in deze kou op pad zou gaan zonder een goede reden. Zelfs Pavel en

zijn vader hadden getwijfeld of ze niet zouden wachten op beter weer, voor ze haar naar de hoofdstad zouden brengen om haar te laten berechten. En nu was er een groep reizigers die - ploeterend door de voortdurende stormen - dezelfde weg nam als zij.

‘We hebben ze al een tijdje niet meer gezien,’ antwoordde Pavel. ‘Kom, we gaan naar binnen. Ik snak naar een goed vuur om me aan te warmen en wat te eten.’

De voetstappen verwijderden zich krakend in de sneeuw. Lilith wilde schreeuwen dat ze haar niet alleen achter moesten laten, maar in plaats daarvan kreeg ze een hoestbui. Toen ze eindelijk weer op adem was, hoorde ze enkel nog de geluiden die de paarden maakten, door tijdens het eten de brokken over de bodem van de emmer te schuiven. Het was te laat. Als de mannen nu op zouden duiken, was er niemand om haar te beschermen. Dan was alles voor niets geweest.

De vijf mannen waar ze bang voor was, zaten al enkele weken achter haar aan en waren gestuurd door haar meester. In een vlaag van wanhoop was Lilith voor hem gevlicht, weg van zijn verstikkende gezag en de vreselijke taken die hij haar oplegde. Rennend en sluipend over de savannes en door bossen was ze uiteindelijk bij de bergen aangekomen. Ze hoopte daar aan haar achtervolgers te kunnen ontsnappen. Maar helaas, de echo van gelach tussen de rotsen vertelde haar dat haar achtervolgers zelfverzekerd en vol goede moed waren haar spoedig te vinden. De geluiden zorgden ervoor dat Lilith meer op haar hoede was. Onder geen beding wilde ze weer in hun handen vallen. Dat bleek een goede drijfveer; ze voelde haar vermoeidheid niet meer en de angst spoorde haar aan om verder te gaan.

Nu haar hart eindelijk weer rustiger ging kloppen, probeerde Lilith het stuk brood op te eten. Ze sabbelde erop tot het in haar mond uit elkaar viel. Het duurde lang voor ze het kleine beetje eten op had. Daarna viel ze, ondanks haar zorgen, weer in slaap. Door de tweede deken was in ieder geval de koude die ze voelde wat minder geworden.

Ineens trok iemand aan haar schouders. Het volgende moment lag ze met haar gezicht in de sneeuw.

‘Nee, Seraph, niet doen. Help!’ riep Lilith met haar nachtmerrie nog in haar achterhoofd. Ze schopte wild opzij tot ze iemand raakte. Pas toen ze door een duw op haar rug rolde, stopte ze met trappen. Het was Pavel die naast haar stond. Zijn ogen gloeiden terwijl hij haar aan haar kleding overeind trok.

‘Begin je nu alweer?’ siste hij. Toen liet hij haar los. Lilith kon niet verhinderen dat ze achterover viel en haar hoofd tegen de kar klapte. ‘Je gaat een stukje lopen.’

‘Ik wil niet lopen. Breng me maar snel verder,’ smeekte ze verward terwijl ze naar Pavel opkeek.

‘Wil je zo graag gestraft worden?’ vroeg hij verbijsterd. ‘Of denk je dat de koning je niet zal veroordelen voor wat je ons hebt aangedaan?’

‘Ik ben niet bang voor de straf die ik zal krijgen. Ik heb niets gedaan.’

‘Mijn broer was op het randje van de dood toen we hem achterlieten,’ beet hij haar toe, terwijl hij tegen haar ribben traptte.

‘Dat was niet de bedoeling. Ik wilde alleen eten en kleding meenemen en daarna weer vertrekken. Maar doordat jullie je op mij stortten, moest ik me wel verdedigen.’

Pavel snoof. ‘Het gaf je geen reden om een mes te trekken.’

‘Dat spijt me ook,’ fluisterde Lilith terwijl ze overeind kwam.

Maar net als na het gevecht luisterde de man ook nu niet. ‘Je bent een vuile moordenaar,’ siste hij.

Die opmerking deed pijn.

‘Ik weet niet eens hoe ik iemand met een mes kan doden. Ik ben heel blij dat ik dát nooit heb geleerd,’ fluisterde ze terwijl ze een klap tegen de zijkant van haar hoofd incasseerde. Pavel hief opnieuw zijn hand op het moment dat Lemuel zich bij hen voegde.

‘De vrouw wordt door heer Yvar berecht. Dit is niet de manier,’ zei hij terwijl hij zijn zoon tegenhield.

Pavel knikte met tegenzin en ze verdwenen samen uit haar zicht. Toen de kar niet veel later begon te rijden, zat er voor Lilith niets an-

ders op dan ernaast te gaan lopen. Haar natte kleding plakte aan haar lichaam en de koude wind stak weer op. Lilith nieste. Ze was ja-loers op Pavel die een dikke cape had omgeslagen en zich kon ver-schuilen onder een kap. Nu streek hij met zijn linkerarm over zijn zij. Bezorgd draaide Lemuel zijn hoofd naar hem toe en fluisterde iets wat Lilith niet kon verstaan. Het antwoord ging verloren in een nieu-we niesbui.

Terwijl ze haar neus afveegde aan haar schouder, liet Lilith haar blik over de horizon glijden. Het landschap was door de sneeuw bij-na net zo wit als de lucht, maar toch kon ze een dunne, grijze streep onderscheiden die de horizon aangaf. Meer naar links stond een groep bomen, maar verder was er niets te zien. Terwijl ze de deken wat beter om haar lichaam probeerde te trekken, zuchtte ze opge-lucht. Er was geen spoor van haar achtervolgers.

‘Ik hoop niet dat het weer een hagelstorm is,’ mopperde Lemuel, terwijl hij in de verte keek. Nu zag Lilith ook dat daar de donkere wolken zich al weer samenpakten.

‘Nee, ik ook niet. Er zijn in dit gebied niet veel boerderijen waar we kunnen schuilen,’ antwoordde de zoon.

Lilith versnelde haar pas zodat ze naast de bok liep en het ge-sprek kon volgen. Er waren genoeg woorden die ze wel kon verstaan om er een verhaal van te maken en het was een herhaling van een gesprek dat ze al vaker hadden gevoerd.

‘Wat een jaar,’ zuchtte de oudere man. ‘Zou dit een manier zijn waarop de Goden ons willen straffen?’

Pavel haalde zijn schouders op. ‘Hoe kom je er bij dat we gestraft moeten worden? Als de Goden al zouden bestaan. Soms denk ik dat de hele Godenwereld ooit is verzonnen om ons onder de duim te houden.’

Lilith was verwonderd dat iemand kon denken dat Goden niet bestonden. Het was nog nooit in haar opgekomen om aan Jakobs be-staan te twijfelen, laat staan dat ze tot de conclusie was gekomen dat alles wat ze over Hem had geleerd gelogen was. Ze dacht er even over na, maar verwierp toen het idee. Haar meester had andere ma-nieren gehad om haar te laten gehoorzamen.

‘Ik weet dat het geloof veel voor je betekent, vader. Maar de mensen blijken net zo goed in het creëren van dingen als de zogenaamde Goden en er zijn geen bewijzen voor Hun bestaan.’

‘Er zijn genoeg bewijzen, alleen zijn die voor ons te moeilijk om te bevatten. Dus doen sommigen het af als onzin.’

‘De wonderen die de Goden hebben verricht? Het zijn slechts verhalen, lang geleden geschreven, zodat niemand meer weet wat er precies is gebeurd. Ik ben ervan overtuigd dat overal een logische verklaring voor is, net als voor de strenge winter waaronder Merzia nu gebukt gaat.’

Lemuel schudde afkeurend zijn hoofd. ‘Misschien hebben mensen als jij ervoor gezorgd dat de Goden deze winter over ons hebben afgeroepen. Jullie, die de wetenschappers...’ Lemuel sprak het woord met minachting uit, ‘...boven de Goden stellen. Al die zogenaamde geleerden hebben ons alleen maar verder weggesleept van wat werkelijk belangrijk is.’

Ineens gleden Lilith weg op de sneeuw. Ze sloeg tegen de grond en werd enkele meters aan de lijn mee gesleurd, voor Lemuel de paarden tot stilstand kon brengen. Ondertussen was Pavel al van de bok gesprongen. Lilith probeerde overeind te krabbelen, maar de man tilde haar op en schoof haar weer in de kar. Behoedzaam hees hij zichzelf ook omhoog.

‘Doet het erg pijn?’ fluisterde ze. Verwonderd keek Pavel haar aan, maar hij zei niets. ‘Het spijt me echt dat ik dat gedaan heb. Eerlijk waar.’

Hij wierp haar een woedende blik toe terwijl hij de touwen om haar enkels nog strakker aantrok dan hij normaal deed. Lilith kreunde, maar dat negeerde hij. Voor hij haar weer achterliet, beet hij haar toe: ‘Wat heb ik aan je excuses? Denk je dat ik dan vergeet wat je mij en mijn broer hebt aangedaan? Ik ben blij dat je binnenkort gestraft zult worden en ik hoop dat de straf zwaar zal zijn.’

Pavel verdween en Lilith bleef verdrietig achter. Een stekende pijn drukte van binnenuit tegen haar slapen. Dit was waar haar meester haar altijd voor had gewaarschuwd; de mensen wilden haar grijpen, pijn doen, vermoorden. *Alleen omdat ik...* Lilith drukte de ge-

dachte weg, bang dat de twee mannen haar op de een of andere manier zouden opvangen. Het was sowieso niet waar, deze mensen hadden haar niet gevangengenomen om wat ze was, maar om wat ze had gedaan. Voor zover zij wist, hadden ze niet door wat ze achter dat uitgemergelde, zwakke uiterlijk verschool.

Ze probeerde zich onder de deken te worstelen, maar gaf het uiteindelijk op. Het was voor het eerst sinds ze op weg waren gegaan dat ze zich zorgen maakte over wat haar bij de koning te wachten stond.

Die avond vonden ze inderdaad geen boerderij om te overnachten, dus stopten ze op een open plek in het bos. Terwijl Pavel Lilith uit de kar haalde, legde Lemuel een vuur aan. De lucht was nu opengetrokken, wat voorspelde dat het in ieder geval een groot gedeelte van de nacht droog zou blijven.

‘Ik moet plassen.’

Lilith draaide zich naar de man en knikte naar haar boeien. Met tegenzin maakte Pavel de touwen los. De lijn om haar middel bleef echter zitten. Voor Lilith tussen de struiken kon verdwijnen, riep de man dat ze in zijn zicht moest blijven. Aarzelend hurkte ze neer. Het was vernederend dat ze moest plassen terwijl ze zijn ogen op haar rug kon voelen.

Waarschijnlijk duurde het hem te lang, want ineens gaf Pavel een ruk aan het touw. Lilith graaide om zich heen, maar haar handen vonden nergens houvast. Terwijl ze op haar rug lag, tastte ze naar het gouden halssieraad dat ze droeg. De man zou haar zeker anders behandelen als hij wist wie hij voor zich had. Lilith glimlachte bij het idee dat hij om genade zou smeken voor ze wraak zou nemen. Toen verwierp ze dit plan, ze kon de kracht van het sieraad niet gebruiken.

Terwijl Lilith terugliep, nam ze de situatie in het kamp in zich op. Lemuel besteedde geen aandacht aan haar en zat nog steeds bij het vuur dat nu volop brandde. Ze hief haar armen alsof ze zich gewillig liet boeien, maar zodra Pavel het touw om haar polsen wilde leggen, sprong ze naar voren. Hij schreeuwde toen ze hem vol in de zij raak-

te en samen sloegen ze tegen de bevroren grond. Worstelend rolden ze over elkaar. Toen ze hem tegen zijn slaap sloeg, bleef hij versuft liggen.

Zo snel ze kon, kroop Lilith naar de bosrand, maar Pavel had zich hersteld en dook bovenop haar. Met zijn gewicht drukte hij haar tegen de grond.

‘Je kunt je straf niet ontlopen, dat laat ik niet toe,’ siste hij in haar oor.

‘Dat zullen we nog wel eens zien,’ hijgde ze als antwoord terwijl ze hem van zich afduwde.

Lilith sprong overeind en rende naar de bosjes. Haar hart bonkte in haar oren, waardoor alle andere geluiden naar de achtergrond verdwenen. Ze was er bijna, nog een paar meters en ze zou kunnen ontsnappen. Nog één meter en de struiken zouden haar beschermen.

Plotseling voelde ze een scherpe pijn in haar kuit. Alle kracht vloei­de weer weg en ze viel voorover in de struik. Ook de geluiden kwamen terug: de mannen schreeuwden en het vuur loeide. Lilith probeerde overeind te komen, maar haar rechterbeen werkte niet mee. Verbijsterd staa­rde ze naar het bloed dat langs haar kuit vloei­de. Daarna keek ze naar de mannen die op haar af renden, voor ze gil­de dat ze zich overgaf.

Lemuel richtte zijn boog opnieuw op haar om er zeker van te zijn dat ze niets zou doen. Ondertussen trok zijn zoon de touwen om haar polsen zo strak aan dat ze in haar vlees sneden. Lilith probeerde het te negeren, door haar aandacht op Lemuels armen te richten. Ze trilden omdat hij zijn wapen te lang op spanning hield.

Pas nadat zijn zoon haar naar het vuur had gesleept, legde Lemuel de boog weg. Lilith beet op haar onderlip toen hij de pijl uit haar been rukte. Nadat hij ook haar enkels weer aan elkaar had gebonden, gooide hij een deken over haar heen. Deze gleed half van haar schouders, maar dit keer deed de oude man geen moeite haar helemaal toe te dekken.

‘Wat moeten we toch met je? Ik ben blij dat we je morgen bij de koning af kunnen leveren.’

Lemuel schudde afkeurend zijn hoofd. Lilith wendde haar blik af.

Zonder verder nog aandacht aan haar te besteden, namen de twee mannen plaats aan de andere kant van het vuur, waar de vlammen hen aan haar zicht onttrokken. Lemuel praatte zacht tegen zijn zoon, die af en toe luid van woede antwoordde. Lilith wist dat het over haar ging, maar wilde het niet horen. Daarom luisterde ze naar het geknetter van de vlammen.

Toen het vuur kleiner werd, stond Lemuel op om zijn kookgerei te pakken. Pavel staarde in de vlammen. Hij had zijn benen over elkaar geslagen en zijn schouders opgetrokken. Lilith bestudeerde zijn gezicht dat bij zijn slaap blauw opzwol. Ze had geen medelijden met hem, want hij had haar op dezelfde wijze toegetakeld. Haar kaak bonkte, doordat zijn vuist haar daar vol had geraakt en ook op andere plaatsen had ze pijn. Telkens wanneer ze haar armen bewoog - ook al was het maar een klein beetje - sneden de touwen dieper in haar polsen.

Alsof Pavel voelde dat ze naar hem staarde, keek hij haar opeens recht aan. Een enorme woede was in zijn ogen te lezen, die alleen maar groter werd toen Lilith terug bleef kijken. Ruw pookte hij met een stok in het vuur, dat door de nieuwe toevoer van zuurstof weer opleefde.

‘Rustig, zoon, anders krijg je voorlopig niets te eten.’

Pavel gooide de stok van zich af. Hij scheerde rakelings over Liliths schouder.

Gerammel van potten en lepels ging vooraf aan de heerlijke geur van gebraden vlees met groenten. Liliths luidruchtig rammelende maag doordrong haar ervan hoeveel honger ze had. In de verwachting dat de mannen het eten met haar zouden delen, kwam ze over-eind. Pavel bracht zijn lepel telkens even in haar richting voor hij een hap nam. Lilith likte langs haar gebarsten lippen en volgde de lepel met haar ogen.

‘Je hebt weer heerlijk gekookt, vader. Ik had ook echt honger,’ zei hij met volle mond.

Getergd kromp Lilith ineem.

De oudere man knikte alleen maar. Lilith werd misselijk van het rommelende gevoel in haar buik. De mannen schepten voor een

tweede keer hun borden vol. Toen dat ook op was, pakte Pavel de pan en vroeg aan Lemuel: 'Er zit nog wat in, wil jij nog iets?'

'Nee, ik heb genoeg gehad.'

Pavel liet zijn blik over Lilith glijden voor hij opstond en in haar richting liep. 'Ik zit ook vol.'

In de verwachting dat zij de restjes mocht hebben, ging ze weer rechtop zitten. Pavel liep haar echter voorbij.

'Ik zal het bij de bosrand begraven, zodat er geen wilde dieren op afkomen.'

Eerst dacht Lilith dat de man haar uitdaagde, maar niet veel later kwam hij terug met de lege pan. Hij gooide het echt liever weg, dan dat hij het haar gunde. Verslagen ging Lilith weer liggen. Pavel glimlachte zelfingenomen naar haar. Een stemmetje in haar hoofd zeurde dat het allemaal haar eigen schuld was.

De rest van de reis lieten Pavel en Lemuel haar niet meer lopen. 's Ochtends had Lilith een stuk brood gekregen, maar dat was alles wat ze had gehad. De mannen hadden duidelijk haast nu ze zo dicht bij hun einddoel waren, want ondanks een nieuwe storm stopten ze niet om te schuilen. Sneeuw drong door de gescheurde huif en legde een dun laagje op de bodem van de kar. Lilith likte het op om haar dorst te lessen. Meteen beseftte ze dat ze een fout had gemaakt; haar mond werd nog droger en ze kreeg het nog kouder. Met moeite draaide ze zich op haar andere zij toen de kar over een hobbel stuijterde. Ze gleed naar de achterkant en werd tegen de klep gedrukt. Lilith probeerde terug te kruipen, maar telkens schoof ze weer naar beneden.

Nieuwsgierig geworden richtte ze zich iets op om door de wapperende flap naar buiten te kijken. Rechts was alleen maar een dik sneeuw gordijn, maar links was een steile rotswand waarlangs ze naar boven klommen. Zodra ze de bocht omgingen, kon Lilith ondanks het belemmerde zicht verderop nog een rotspilaar zien. Toen het tot haar doordrong dat ze nu dicht bij hun eindbestemming waren, ging ze bevreesd weer liggen.

Het duurde eindeloos voor het pad weer vlak werd. De hoeven

van de paarden klepperden op bruggen, waarna ze weer verstomden op de harde rotsgrond. De sneeuw dempte alle geluiden.

Opeens stond de kar stil. De flap werd opzij geslagen en Pavel trok Lilith naar buiten. Bij de eerste stap trok de pijn door haar been, maar ze was in staat die te verbijten terwijl de mannen haar naar een gebouw sleurden dat voor hen lag. Ze duwden haar door een enorme poort naar binnen. Verwonderd nam Lilith haar omgeving in zich op. De muren waren donkergroen geschilderd en aan de hoge plafonds hingen lampen die een star, wit licht verspreidden. Het was anders dan wat zij gewend was, want in de grotten waar Lilith was grootgebracht, werden fakkels en kaarsen gebruikt. Het licht was daardoor oranje en bewoog altijd door de tocht in de gangen.

In dit paleis sierden tapijten de wanden, maar door het tempo waarmee Pavel haar meetrok, kon Lilith niet zien wat er werd afgebeeld. Er waren veel mensen in het paleis. De Merzianen gingen voor het drietal aan de kant en staakten de gesprekken die ze voerden. Lilith werd nieuwsgierig nagekeken, maar ze besteedde daar geen aandacht aan. Ze telde haar passen en probeerde te onthouden welke gangen ze namen voor het geval ze zou kunnen ontsnappen.

Uiteindelijk kwamen ze in een gedeelte van het paleis waar het minder druk was. Zodra ze weer een hoek omgingen, stuitten ze op een soldaat van de Koninklijke Garde. Hij nam de twee mannen in zich op, waarna zijn blik op Lilith bleef hangen. De soldaat fronste even zijn wenkbrauwen. 'Wat brengt jullie in Nadesj?'

'Wij wensen onze koning te spreken,' sprak Lemuel kalm.

De soldaat opende zijn mond om verder te vragen, maar voor hij iets kon zeggen, stootte Pavel Lilith naar voren.

'Deze vrouw heeft bij me ingebroken en vervolgens mij en mijn broer aangevallen. Mijn broer is zwaargewond. Daarom dient ze gestraft te worden.'

Opnieuw nam de soldaat haar in zich op. De dunne kleding die ze droeg, kon niet verbergen hoe uitgemergeld ze was en ze reikte net tot Pavels schouders, die zelf ook niet erg groot was.

'Zij heeft dat allemaal gedaan?' vroeg hij daarom vol ongeloof.

Lilith boog haar hoofd om haar glimlach te verbergen terwijl ze

een snikkend geluid maakte. Misschien kon ze de onwetendheid van de mensen in haar voordeel gebruiken.

‘Goed,’ vervolgde de man. ‘Dit lijkt mij inderdaad een zaak voor de koning.’

Een andere soldaat voegde zich bij hem, waarna ze het drietal voorgingen naar de vertrekken van de heerser van Merzia. Lilith verborg nu niet meer dat ze last had van haar been en ze volgde gewillig. Het zou in haar voordeel zijn als de koning medelijden met haar had. Het was fijn een plan te hebben en ze voelde zich zelfverzekerd.

De soldaten brachten hen naar een lange kamer waar het rook naar zoete kruiden. Langs een zijde waren grote ramen. De gordijnen waren geopend, maar er viel maar weinig licht naar binnen. Ook deze ruimte werd verlicht door het kille licht dat Lilith al eerder was opgevallen en ze huiverde. Aan de andere muur hingen schilderijen. Portretten van koningen en koninginnen die de huidige heerser waren voorgedaan, keken op haar neer. Sommige gezichten waren vriendelijk, maar ze straalden allemaal vastberadenheid en gezag uit. Hun ogen volgden haar terwijl ze verder liep.

Nu viel haar blik op de koning. Hij zat aan de andere kant van de kamer, vlakbij het haardvuur dat hoog brandde. Hoe dichtbij Lilith kwam, hoe warmer ze het kreeg, maar nog steeds liepen de rillingen over haar rug. De koning leunde achterover en keek geïntregerd naar de groep die binnenkwam.

Het zelfverzekerde gevoel verdween plotseling. Natuurlijk zou niemand het hier voor haar opnemen, de koning zeker niet. De mensen waren haar vijanden. Ze rukte zich los uit Pavels greep. Meteen werd ze aan twee kanten vastgegrepen. Lemuel en Pavel sleepten haar naar voren tot de koning gebaarde dat ze niet verder mochten gaan. Ze worstelde om te ontkomen, maar Pavel dwong haar op haar knieën. De twee mannen maakten een diepe buiging en Pavel duwde Liliths hoofd zover naar de grond dat haar voorhoofd de koude tegels raakte. Woest keek ze opzij.

Nadat de lijfwacht hen had geïntroduceerd, was het opnieuw Lemuel die het woord nam.

‘Heer Yvar, onze koning. Dank u wel dat u tijd voor ons vrijmaakt. Deze vrouw heeft ingebroken in mijn zoons huis. We smeken u haar te straffen.’

‘Heeft ze iets gestolen?’

Nu Lilith voor het eerst zijn stem hoorde, keek ze op. Hoewel de vraag van Yvar tot de man was gericht, keek hij haar strak aan. De gelijkenis met de afbeeldingen aan de wand was treffend. Koning Yvar had dezelfde doordringende ogen en zijn houding straalde tegelijkertijd rust en kracht uit. Zijn blik hield de hare enkele tellen vast waarin het leek of hij haar tot in het diepste van haar ziel doorgondde.

‘Eten en kleding.’

‘Is dat alles?’

Eindelijk lukte het Lilith om haar blik af te wenden.

‘Daarbij was ze erg gewelddadig toen we haar betrapten.’

Het was natuurlijk Pavel die dit onder de aandacht bracht. Hij haalde de dolk van Lilith tevoorschijn en deed een stap naar voren. Meteen sprong een van de lijfwachten tussen de man en de koning. Pavel deinsde weer achteruit. Terwijl hij zijn verontschuldigen stamelde, overhandigde hij het wapen aan de soldaat. De koning negeerde het hele voorval.

Toen richtte hij zich tot Lilith, maar ze bleef zijn blik ontwijken.

‘Wat is je naam?’

Ze antwoordde bijna onhoorbaar.

‘Waarom wilde je voedsel en kleding stelen?’

‘Ik had al dagen niet gegeten en had het koud,’ snoof ze. Waarom zou ze zich anders onder zijn soort begeven?’

‘Ze heeft mijn broer bijna vermoord, heer.’ Pavel vertelde wat er allemaal was voorgevallen.

‘Ontken je dit?’

Lilith schudde haar hoofd, maar zweeg.

‘Wil je niets zeggen ter verdediging van jezelf? Besef je niet dat ik je moet straffen en dat dit je enige kans is om jouw kant van het verhaal te vertellen?’

‘Het was niet mijn bedoeling dat er iemand gewond raakte,’

zuchtte Lilith. Ze vroeg zich af of iemand haar zou geloven. 'Ineens stortten twee mannen zich boven op me. Ik kan me niet herinneren dat ik de dolk pakte, hij lag ineens in mijn handen. Het spijt me.'

Het bleef even stil voor ze fluisterend toevoegde: 'Eerlijk waar, ik wilde geen geweld gebruiken. Dat moet u geloven.'

'Heer Yvar,' vulde Pavel geïrriteerd aan, terwijl hij haar van zich afduwde. 'Ze heeft gevochten als een dolle. Ze had zich kunnen overgeven, maar in plaats daarvan werd ze agressief.' Pavel trok zijn kleding omhoog. Een rode vlek op het verband om zijn bovenlijf onderstreepte wat hij zei: 'Ze gebruikte het mes erg doeltreffend.'

'Is er verder nog iets wat je wilt zeggen, vrouw?'

'Er valt niets toe te voegen.'

De koning zuchtte diep terwijl hij nadacht.

'De vrouw zal voor de diefstal en de geweldpleging gestraft worden door middel van geseling.'

Pavel mompelde tevreden, wat Lilith verontrustte. Ze begreep niet wat de woorden van de koning inhielden, maar de man had tijdens de reis meerdere malen gewenst dat Lilith zwaar gestraft zou worden.

'Daarnaast zal ik jullie, Lemuel en Pavel, in totaal vijftien goudstukken geven als schadevergoeding. De vrouw zal deze som aan mij terugbetalen in de vorm van taakstraffen.'

Het bleef weer even stil. Voorzichtig keek Lilith op naar de koning. Ze hoopte dat ze in zijn ogen aanwijzingen kon vinden over wat haar te wachten stond, maar er was niets. Toen richtte Yvar zich tot zijn lijfwachten.

'Breng deze trouwe onderdanen naar de keuken waar ze wat te eten kunnen krijgen. Breng de gevangene naar de geselkamer en stel iedereen op de hoogte.'

De twee soldaten trokken Lilith nu overeind.

'Wat gaan jullie met me doen?' fluisterde ze. Er kwam geen antwoord. Ze wierp een blik over haar schouder naar de koning. Hij had zich alweer over zijn papieren gebogen. 'Wat gaat er gebeuren?' Lilith worstelde zich los en draaide zich om. De koning gebaarde zonder op te kijken dat de soldaten haar mee moesten nemen. 'Dit is

niet eerlijk. Vertel me wat er gaat gebeuren,' gromde ze.

De mannen grepen haar weer bij de schouders om haar weg te slepen. Lilith beseftte dat als ze wilde ontsnappen, dit haar laatste kans zou zijn. Ze nam de mannen in zich op. Natuurlijk waren ze groot en gespierd, maar daarom hoefden ze niet in het voordeel te zijn. Als ze hen kon verrassen... Lilith liet haar blik verder omlaag glijden. De zwaarden die de mannen droegen, waren verleidelijk dichtbij.

Bijna meteen drong het tot haar door dat dit plan gedoemd was te mislukken. Voor Lilith de wapens bemachtigd had, zou de ene soldaat haar al tegen de vloer hebben gewerkt, terwijl de ander zijn zwaard op haar richtte. Het was zelfs niet ondenkbaar dat die haar meteen zou doden. Sterven was haar grootste angst. Lilith geloofde dat ze in het hiernamaals zwaar gestraft zou worden door haar Schepper. Het was beter gewillig mee te gaan. Wat de koning haar ook had opgelegd, het was in ieder geval niet de doodstraf. Hij had immers gezegd dat ze voor hem moest werken. Aan die hoop klampte ze zich vast.

In de gang passeerden ze een wandkleed dat Liliths aandacht even vasthield. Er stond een gele grasvlakte afgebeeld met daarboven een wolkeloze, helderblauwe hemel, waar felgekleurde vogels vlogen. Bij een waterplas stonden wat bomen en dieren probeerden er hun dorst te lessen. Een zebra keek haar aan en zoog Lilith de wereld binnen die zij zo goed kende en waar zij op dit moment bijna naar terugverlangde. Daar wist ze tenminste precies wat haar te wachten stond.

Lilith was even gestopt, maar nu spoorden de soldaten haar aan om verder te lopen. Spoedig kwamen ze aan in een andere vleugel van het paleis. De soldaten openden een deur die, nadat ze haar naar binnen hadden geduwd, met een doffe dreun achter haar sloot. Ze was alleen.

Argwanend bekeek Lilith de ruimte. De muren waren beschilderd met mensen die de vreselijkste dingen deden. Ze buitelden over elkaar heen om anderen te vermoorden of weg te komen nadat ze

een vrouw hadden verkracht en beroofd.

Er was echter iets anders dat haar aandacht trok. De roodbetegelde vloer van de zaal liep af naar het midden. Omringd door een goot stond hier een hoge zuil. Aarzelend kwam Lilith naderbij. Vier metalen boeien zaten aan kettingen vastgeklonken in de zuil. Nog benauwder vroeg ze zich af wat een geseling was, maar ze kreeg een beangstigend voor gevoel. Bovenin de zuil stond een tekst gebeiteld. Ze ontcijferde letter voor letter. Daarna fluisterde ze de woorden: 'Mijn bloed voor mijn zonden.'

Dat voorspelde weinig goeds. Ze draaide zich om en hinkte naar de deur. Ze rammelde aan de klink, waarna ze tegen het hout beukte. Toen de deur onverwachts opende, viel ze voorover. Twee gemaskerde mannen vingen haar op.

'Als je niet meewerkt, maak je het voor jezelf erg moeilijk. Kies maar,' waarschuwde een van hen haar.

Lilith bleef echter vechten om te ontkomen.

Een derde soldaat dook voor haar op. 'Hulp nodig?' Hij had zijn gezicht niet bedekt en zijn ogen glinsterden geamuseerd.

'Natuurlijk niet. We kunnen zo'n grietje wel aan. We hebben dit vaker gedaan,' was het geïrriteerde antwoord.

De mannen sleurden haar achteruit de zaal in. Lilith kreeg geen kans om houvast te vinden voor haar voeten. Ze probeerde in een arm te bijten, maar meteen trok een van de mannen haar hoofd aan haar haren naar achteren. Nu zag ze dat ook het plafond beschilderd was. De mensen die zich op de muren schaamteloos gedroegen, werden in de buitenste ring gestraft door wezens met vreemde gezichten. Ze hadden dezelfde uitdruktingsloosheid als de maskers van de twee mannen die haar nu meesleepten. In de middelste ring zaten twaalf mannen en vrouwen op zetels, met de ruggen naar elkaar toe. Sommigen praatten met elkaar alsof er om hen heen niets gebeurde, maar veruit de meesten keken aandachtig naar de vonnissen die werden uitgevoerd. Toen herkende ze de God Jakob. Hij wees naar een man die was vastgebonden op een rad.

'Help me, Heer!' bad ze. 'Help me toch!'

Pas bij de zuil hielden de twee mannen stil. Nu Lilith weer kon

staan, trapte ze de soldaat links van haar vol in zijn kruis. Hij haalde vloekend uit. Zijn vuist dreunde tegen haar kaak, op precies dezelfde plek waar Pavel haar eerder had geraakt.

‘Als je denkt dat dat pijn deed,’ siste de ander toen ze kreunde, ‘wacht dan maar tot wij klaar met je zijn.’

Toen maakte hij de touwen om haar polsen los. Lilith bedacht zich geen moment en duwde hem van zich af. Ze greep naar haar amulet. ‘Qi ga ullar brut i-qi libè...’ Haar hand werd weggetrokken en de man legde de metalen manchet om haar pols. Ook haar andere arm werd gegrepen om vast te leggen. Desondanks zong ze de laatste woorden: ‘...qi ouander i-a drag!’

De kettingen ratelden toen de mannen ze aantrokken tot Lilith strak tegen de zuil werd gedrukt. Toch glimlachte ze, ze zouden haar dadelijk niet kunnen tegenhouden. Maar toen de mannen de kluis- ters om haar enkels sloten, begreep Lilith dat ze niet snel genoeg was geweest. Nu kon ze de kracht die in haar zat niet meer aanwenden. Wanhopig begon ze aan de ketenen te rukken, maar ze gaven niet mee.

Ineens voelde Lilith iets koude onder haar kleding. Met een scheurend geluid werd het rugpand van haar tuniek opengesneden. Ze smeekte de man te stoppen, maar hij luisterde niet. Ze voelde het lemmet langs haar armen toen de man de mouwen kapot sneed. Daarna deed hij hetzelfde met haar broek, zodat Lilith naakt in de boeien hing.

‘Wat gaan jullie met me doen?’ hijgde ze.

De ander dook voor haar op. Hij trok een voorwerp van zijn riem en hield het voor haar gezicht. Aan het uiteinde van de houten stok waren drie leren veters bevestigd. ‘Dit is een flagrum. Weet je wat dat is?’

Lilith schudde haar hoofd.

‘Over een paar minuten zul je het weten.’ Hij liet de veters over haar arm glijden. De metalen kralen die eraan zaten, voelden ijskoud aan. Hij stopte toen de deur weer opende.

Aan de voetstappen te horen, betrad nu een groep de ruimte. Pas toen ze al ver de zaal in waren, kwamen ze binnen Liliths gezichts-

veld. Pavel en Lemuel volgden twee soldaten. De zoon glimlachte tevreden naar haar terwijl hij de plaats innam die hem gewezen werd. Een gesluierde vrouw keek haar bezorgd aan, maar wendde toen net als de andere vrouw haar hoofd af.

Ineens dook de koning vlak voor haar op. Op duidelijke toon deelde hij haar de straf mee: 'Vrouw, voor de daden die je tegen Lemuel en zijn gezin hebt begaan, veroordeel ik je tot vijftig zweepslagen.'

Hij keek haar nog een keer strak aan, alsof hij wachtte tot ze iets zou zeggen. Daarna draaide hij zich om en nam plaats naast de gesluierde vrouw.

'De straf zal nu volbracht worden.'

Voor Lilith zich erop kon voorbereiden, hoorde ze een knal en dreunde er iets tegen haar rug waardoor ze tegen de pilaar werd geslagen. De felle pijn die volgde, verspreidde zich via haar ruggengraat naar de rest van haar lichaam. Alle spieren trokken even samen. Meteen volgde er nog een knal, maar dit keer tegen haar andere zijde. Nu begreep Lilith wat haar straf was.

De beulen telden iedere slag die ze uitdeelden en bij drie begon Lilith te grommen. Uit alle macht rukte ze aan de kettingen. Telkens was er het suizen van de flagrum, gevolgd door een knal en een verscheurende pijn. Dit was wreed, de mannen tuigden haar af terwijl zij zich niet kon verdedigen. Lilith schudde wild met haar hoofd, omdat dat het enige was wat ze kon bewegen.

Het duurde niet lang voor Lilith het bloed over haar huid naar beneden voelde sijpelen. 'Zeven.' Knal. Pijn. 'Acht.' Weer het suizen, nog meer pijn. Er was niets wat ze kon doen om de klappen op te vangen. Ze wist wanneer de flagrum haar zou raken, maar toch kon ze zich er onmogelijk op voorbereiden.

Bij negen begon ze te bidden. 'Heer, geef...'

'Tien.'

'...mij de... kracht dit... te door... staan... Sta... mij bij... Alstu... blijft.' Haar woorden werden telkens onderbroken door een nieuwe klap tegen haar rug. 'Jakob!'

Lilith gaf een ruk aan de boeien. Ineens was haar linkerhand vrij.

Ze begon aan haar andere keten te trekken. De volgende slag krulde zich om de zijkant van haar lichaam.

Toen kwamen de beulen naar haar toe. Haar hand werd weggetrokken, maar Lilith rukte zich los. In het wilde weg haalde ze uit. Haar nagels krasten over het masker voor haar vingers houvast vonden. Lilith trok het zo hard naar beneden dat de veters waarmee het masker vastzat knapten. Toen werd haar hand weer gegrepen.

‘Het heeft geen zin je te verzetten,’ fluisterde de beul. Zijn ogen schitterden woest. Lilith spuugde als antwoord. ‘Kreng, je vraagt erom.’ De man veegde de fluim uit zijn gezicht terwijl de ander haar met een touw vastbond. Daarna namen de mannen weer afstand.

‘Twintig.’

Hij had op haar knieholtes gemikt en nog harder geslagen dan daarvoor. Lilith zakte door haar knieën, waardoor ze ineens met haar volle gewicht aan de boeien hing. Toen haar pols brak, voelde ze de flagrum even niet meer. Lilith begon te krijsen en balde haar rechtervuist om de ketting in een poging haar gewicht te ondervangen.

Ze kon nu het verschil tussen de twee beulen voelen. De strengen van de ene flagrum geselden de plekken die al eerder waren opengetrokken terwijl de ander feilloos de meest gevoelige lichaamsdelen wist te vinden.

‘Zevenentwintig.’

De man kreunde toen hij de zweep meer snelheid gaf. Lilith keek opzij naar de mensen die toekeken. De glimlach op Pavels gezicht was verdwenen en hij zag lijkkleek. Lemuel knipperde bij iedere zweepslag.

Zweet droop van Liliths voorhoofd en prikte in haar ogen. Daarom sloot zij ze, maar ze kon niet stoppen met gillen. Het weerkaatste tegen de muren, maar kon het geluid van de flagrum niet overstemmen. Het suizen, het knallen, het was oorverdovend.

‘Alstublieft, heer Yvar, laat ze stoppen.’

Lilith opende haar ogen toen de woorden tot haar doordrongen. Haar zicht was nog steeds troebel, maar ze kon zien dat de gesluierde vrouw zich nu tot de koning had gewend. Hij negeerde haar ech-

ter.

‘Alstublieft, ze is nu wel genoeg gestraft.’

Ondanks de smeekbedes van de vrouw bleven de slagen maar neerdalen op Liliths opengetrokken huid. Het zweet brandde in de wonden. Haar voeten gleden weg in het mengsel van bloed en zweet op de tegels. Lilith bleef naar de vrouw kijken die gehuld was in een oranje, bevende gloed. ‘Ik heb haar verzengd,’ ijelde ze in gedachten. Het tellen drong niet meer tot haar door. ‘En de vlammen zijn overgeslagen op mij. Ik ben de prooi geworden van het vuur dat ik zelf heb ontstoken.’

Deze geseling was gerechtigheid, hoewel het nooit teniet kon doen wat zij had gedaan. Pavels broer had het overleefd, maar vele anderen hadden een ontmoeting met haar met de dood moeten bekopen. Ze had het recht niet zich tegen deze straf te verzetten.

Daarom stopte Lilith met gillen. De leren koorden suisden door de stilte, de metalen knopen knalden tegen haar lichaam. Ze voelde ze alle drie, maar er kwam geen zucht over haar lippen. Bijna meteen klonk opnieuw het fluitende geluid. Ze drukte haar wang tegen de koude stenen.

‘Achtendertig.’

Met een ruk trok de beul de kralen weer uit haar vlees. Ze voelde dat haar schouder zeer begon te doen, omdat haar hele gewicht eraan hing. Ze vond het vreemd dat haar dat op dit moment opviel. De rest van haar lichaam deed zoveel meer pijn. Toch probeerde ze zich weer op haar benen te hijsen. Meteen werd ze weer tegen de achterkant van haar knieën geraakt.

‘Genoeg.’

Het woord drong zacht door de geluiden van het geweld. De stilte die volgde, werd meteen weer verdrongen door haar eigen gierende ademhaling.

‘Dit was genoeg,’ zei de koning nog een keer.

Het drong als een streling Liliths bewustzijn binnen. Het was afgelopen: het suizen zou niet meer terugkomen, de flagrum zou haar niet verder aan flarden slaan. De beulen kwamen naar haar toe. Ook

zij hijgden en hun rode tunieken plakten door het zweet tegen hun lichamen. Lilith hoorde de koning zeggen dat Pavel en Lemuel gecompenseerd zouden worden voor de zes zweepslagen die ze niet had gehad. Het betekende meer taakstraffen voor haar, maar ze was blij dat het nu gestopt was.

Zwijgend haalden de beulen haar uit de boeien. Hun aanrakingen waren zacht in vergelijking met wat ze eerder hadden aangericht. Lilith wierp nog een laatste blik op Pavel en Lemuel voor zij de zaal verlieten. De zoon had zijn hoofd gebogen, zichtbaar overrompeld door wat hij had aanschouwd. Een soldaat had zijn hand op Lemuels schouder gelegd, want hij reageerde nergens op, en leidde hem naar buiten. Toen was er een hand tegen haar wang en werd haar hoofd weggedraaid. Voorzichtig werd Lilith op de grond gelegd, de tegels waren heerlijk koel.

Vervolgens dook de gesluisde vrouw voor haar op. ‘Goede Goden, ze is nog steeds bij bewustzijn,’ stamelde ze.

‘Ze is erg sterk. Maar we zullen nu eerst haar lijden wat minder maken,’ antwoordde een ander die Lilith niet kon zien. Tegelijkertijd werd er iets tegen haar lippen geduwd. Lilith herkende de geur uit duizenden.

‘Nee,’ fluisterde ze krachteloos terwijl ze het had willen schreeuwen.

‘Rustig maar, hierdoor kun je gaan slapen.’

De gesluisde vrouw streelde voorzichtig haar haren terwijl de ander het vocht in haar mond goot. Lilith probeerde het uit te spugen, maar haar neus en mond werden dichtgehouden, zodat ze wel moest slikken. Toen ze haar weer loslieten, gromde ze nog een keer.

‘Het is voor je eigen bestwil. Je zult zo niets meer voelen.’

De woorden klonken steeds verder weg. De stem van de vrouw vervormde terwijl de wereld om haar heen vervaagde. Lilith voelde de handen die haar verzorgden niet meer. Ze hoorde alleen nog haar eigen hart kloppen tegen haar slapen. Een pijnscheut trok door haar lichaam toen haar wonden werden aangeraakt. Ze klampte zich eraan vast om maar niet verder weg te drijven. Uiteindelijk moest ze toch loslaten en was er niets meer.

Ghalatea streelde nog een keer over Liliths met zweet doordrenkte haren. Ze vroeg zich af wat deze jonge vrouw op haar geweten kon hebben dat ze dit had verdiend. De koning vertelde haar nooit waarom iemand gestraft moest worden en ze ging er altijd van uit dat het rechtvaardig was. Maar dit meisje... Toen ze eindelijk haar ogen sloot, keek Ghalatea opgelucht op naar Betryst. 'Ze slaapt.'

De ander knikte en ging verder met het verzorgen van de sporen die de zweep had achtergelaten. Het was fijn dat zij, zonder er vragen over te stellen, de ergste verwondingen voor haar rekening had genomen. Daardoor kon Ghalatea zich richten op Liliths linkerhand, waar het vel van was afgestroopt toen ze hem uit de manchet had getrokken. Terwijl de byfurste er een verband om legde, besefte ze dat de pols waarschijnlijk ook gebroken was, dus legde ze een spalk aan. Daarna waste ze de vrouw.

'Het lijkt of ze tot en met vandaag weinig geluk heeft gehad in haar leven,' fluisterde de byfurste terwijl ze haar vingers over de littekens liet glijden die Liliths armen en benen bedekten. 'Ze is zo ondervoed en geschonden. Wat is er toch allemaal met haar gebeurd?'

Meteen schikte Ghalatea haar sluier zo dat die het litteken in haar gezicht nog meer verhulde. Betryst keek haar even aan en wierp daarna een blik op de vrouw. Toen haalde ze haar schouders op. Ze was altijd een beetje onverschillig, maar misschien leek dat ook alleen maar zo, omdat de vrouw nooit veel sprak.

Uiteindelijk wikkelden ze Lilith in een laken. Het kostte geen enkele moeite om haar op een brancard te leggen, zo licht was ze.

De knoop in haar maag trok strakker aan toen Ghalatea de twee soldaten nakeek die de draagbaar naar buiten droegen. Betryst volgde hen waardoor de byfurste alleen achterbleef. De koning wenste met haar te spreken. Dat had hij kenbaar gemaakt voor hij de geselkamer verliet. Ghalatea wist heel goed waarom hij dat had geëist. Ze had haar mond moeten houden, zoals ze altijd deed.

Ghalatea keek nog een keer om zich heen. Het bloed lag nog steeds op de vloer. Er zouden later bedienden komen om schoon te maken, maar de byfurste wist dat zelfs dan de stank niet zou ver-

dwijnen. Het was alsof de zuil de geur van bloed, zweet en pijn van alle gestraften in zich opnam en vermengd weer uitbraakte. Hun gegil sluimerde nog ergens in de stilte. De kreten van Lilith werden nu echter verdrongen door andere stemmen. De herinnering aan haar jeugd eiste Ghalatea's aandacht op en ze vluchtte de zaal uit.

Diep ademhalend bleef ze op de gang staan, maar het lukte haar niet om rustiger te worden. Hoewel de herinneringen aan het doopritueel dat ze, in naam van de Godin Margal, als zestienjarig meisje had ondergaan altijd ergens in haar gedachten sluimerden, was de byfurste prima in staat deze op de achtergrond te houden. Tot nu. Liliths geseling had de sluizen opengezet waardoor ze werd overspoeld met beelden, geluiden en gevoelens. Ghalatea zocht steun tegen de muur en sloeg haar handen voor haar gezicht. Onder de stof van haar sluier voelde ze de harde randen van haar diepe litteken. Het zuur dat voor de rituelen was gebruikt, had het vlees op haar slaap en wang weggevreten. Snel trok ze haar handen weer weg. Er kwamen bedienden langs dus begon ze zonder doel te lopen. De koning moest nog maar even wachten, ze wilde eerst weer rustig worden.

Ineens stond Ghalatea in de bloemenkas die tegen het paleis aangebouwd was. De geselkamer met zijn harde, gladde muren lag niet ver van de kassen, maar het contrast was groot. Het was hier warm en vochtig en zelfs midden in de winter was de lucht zwaar van de zoete geuren van de bloemen. Trapjes leidden de byfurste naar beneden onder bogen van kamperfoelie en passiebloemen. Ze had er vandaag echter geen oog voor.

'Goedemiddag, vrouwe byfurste...'

Pas toen ze de twee mannen al gepasseerd was, drong het tot Ghalatea door dat ze haar hadden gegroet. Ze nam niet de moeite om zich alsnog om te keren. Het was sowieso geen goede dag. Waarom vond de koning het nodig dat ze bij de geselingen aanwezig was? Waarom had ze niet veilig in de keuken kunnen blijven? Dan waren de deuren van haar geheugen ook niet met zoveel geweld opengewrikt. Dan had het gekrijs van haar vriendinnen nu niet alle andere geluiden naar de achtergrond verdrongen.

Ghalatea viel bij een perk lavendelplanten op haar knieën terwijl ze hun namen fluisterde: 'Ghudrun, Marougha, Eligh...' De tranen stroomden over haar wangen nu ze hun gezichten voor zich zag. Ze trok een takje van een lavendelstruik en hield dat tegen haar neus. Voor ze naar Merzia was gekomen, had ze de frisse geur nog nooit geroken. Ze wreef langs de blaadjes om de geur nog intenser te maken. Zo verdrong ze de herinneringen aan wat er lang geleden was gebeurd en dacht ze terug aan de geseling van daarnet. Wie was deze vrouw die zich zo wanhopig tot Jakob had gericht?

Toen schrok ze op uit haar gedachten.

'Vrouwe byfurste, heeft u het al gezien? De pioenrozen zijn gaan bloeien!'

Vester deelde haar passie voor bloemen en opgetogen kwam hij op Ghalatea af. Ze schudde haar hoofd en stond op, blij met de afleiding. 'Zo vroeg al?' vroeg ze terwijl ze haar tranen snel wegveegde.

De man leidde haar naar het achterste gedeelte van de kas waar een perk gevuld was met de grote bloemen. Dubbele pioenen stonden dicht op de enkele en de kleuren varieerden van bijna wit tot donker purper. Het was een geweldig gezicht om deze planten vol in bloei te zien terwijl buiten de winter nog steeds een deken over de wereld legde. Vester haalde een scherp mes van zijn riem en hield het Ghalatea voor.

'U wilt vast een bos pioenen snijden voor heer Yvar.'

De byfurste weigerde echter. Het was nu echt tijd om de koning op te zoeken. Misschien dat ze later terug zou komen.

'Je bent lang bezig geweest met de vrouw,' verbrak de koning uiteindelijk de stilte. Ghalatea stond al enkele minuten voor hem.

'Eerlijk gezegd ben ik niet meteen gekomen, heer,' bekende ze nerveus. 'Er waren veel dingen waar ik over na moest denken.'

Hij keek haar nors aan. 'Begrijp je waarom ik je wil spreken?'

'Natuurlijk, heer. Het spijt me dat ik heb gesproken tijdens de uitvoering van de straf. Ik had me er niet mee mogen bemoeien.'

Yvar knikte tevreden terwijl hij opstond. Hij legde zijn hand op haar schouder en leidde haar naar een vensterbank. Daar nam hij

haar even op met een indringende blik. Ghalatea had vaak gezien hoe anderen hem dingen vertelden die ze eigenlijk niet kwijt wilden, alleen maar doordat de koning hen op deze manier aankeek. Ze glimlachte, hij had het als kind al gehad.

‘Vertel eens, waarom greep juist deze bestraffing je zo aan? Je bent vaker bij geselingen geweest.’

De glimlach verdween meteen weer en Ghalatea zuchtte diep. Het maakte niet uit bij hoeveel geselingen ze aanwezig zou zijn. Haar afkeer van deze vorm van straffen zou nooit verdwijnen. Ze twijfelde even of ze dit hardop kon zeggen, maar besloot erover te zwijgen. ‘Het gillen werd me te veel. Het bracht herinneringen naar boven aan de dag waarop ik en mijn vriendinnen verminkt zijn.’

‘Zoiets dacht ik al.’

Yvar legde een hand op de hare. Weer boorden zijn ogen zich in die van haar, dit keer vol medeleven. Net als zevenendertig jaar geleden, toen hij als jongetje aan haar bed zat. Dat was vlak nadat ze in Nadesj was aangekomen. Terwijl zijn moeder de vluchtelingen verzorgde, zat het prinsje aan haar bed en hield haar hand vast. Ghalatea knikte, natuurlijk begreep hij het.

‘Wat is er verder met je vriendinnen gebeurd?’ vroeg Yvar haar nu.

‘Eligh was uitgekozen om met Margal mee te gaan naar Emek Jaryi. Verder kan ik me weinig herinneren van na de zuivering. Bang om achtergelaten te worden, omdat ik geen familie meer had, ben ik achter de andere vluchtelingen aangegaan. Soms meen ik me te herinneren dat in ieder geval één vriendin met me meeding, maar Ghudrun is nooit in Merzia aangekomen. Waarschijnlijk is ze onderweg alsnog aan haar verwondingen overleden en hebben we haar achtergelaten.’

Ghalatea boog haar hoofd en depte met een punt van haar sluier haar ogen droog. Yvar stond op, maar kwam even later terug met een glas water dat hij in haar handen drukte.

‘Ik denk dat we hen gewoon hebben laten liggen waar ze neervielen, want niemand bekommerde zich om een ander. Dat verteert me, misschien had ik haar nog kunnen redden. In ieder geval had ik bij

Ghudrun moeten zijn toen ze stierf en haar daarna een laatste rustplaats moeten geven.'

'Je kon niet anders, Ghalatea. Ik herinner me nog heel goed hoe slecht het met je ging toen je in het paleis arriveerde. Het enige wat je kon doen, was zorgen dat je Merzia bereikte. Alles wat je van dat doel had afgeleid, had ervoor gezorgd dat je zelf ook was gestorven.'

Ghalatea knikte en nam een slok. Ze wist het wel, maar het voelde niet zo. Ze voelde alleen maar schuldgevoelens omdat ze haar vriendinnen in de steek had gelaten.

De koning nam haar nog even bezorgd op, voor de blik in zijn ogen weer verhardde. Zijn stem was vermanend toen hij opnieuw over de geseling begon.

'De volgende keer verwacht ik dat je je niet met de straffen bemoeit. Je hebt me gedwongen de geselingen langer door te laten gaan. Ik wilde ermee stoppen, maar wat voor koning zou ik lijken als ik de wil van mijn byfurste zou volgen?'

Ghalatea sloeg geschrokken haar hand voor haar mond. Nu had zij de verantwoordelijkheid voor de duur van Liliths straf.

'Laat het een les zijn voor de volgende keer.'

'Zeker, heer, het zal niet meer voorkomen.'

Hij knikte goedkeurend. 'Daar twijfel ik ook niet aan. Ik hoop dat je begrijpt waarom ik je dit zeg.'

Ghalatea nam nog een slok. Door haar terecht te wijzen, had hij de rol van koning weer op zich genomen. De overgang was groot en kwam onverwachts.

'Wat heeft je verder zo beziggehouden?'

Ghalatea zette het glas weg terwijl ze vertelde over Liliths litten.

'Sommige waren het gevolg van krassen die telkens opnieuw waren opengekrabd, maar andere waren zichtbare getuigen van diepe wonden en over de binnenkant van haar rechterpols liep een dikke streep. De wonden zijn ooit met een huiveringwekkende precisie toegebracht.' Ghalatea schudde in gedachten verzonken haar hoofd. 'Misschien is het een religieus ritueel,' opperde ze toen. 'Ik heb er wel eens over gelezen, dat sommige stammen litten maken als

onderdeel van het geloof.'

De koning gaf een vaag antwoord, alsof het hem weinig kon schelen. Dat veranderde toen Ghalatea zei: 'Er is nog iets. De vrouw sprak een gebed tijdens de geselingen.'

'Je kon haar verstaan?'

Ghalatea knikte: 'Ik denk dat het Naftaliaans was. Dat lijkt heel erg op de taal die mijn volk spreekt. Alleen enkele klanken verschillen. Ze smeekte Jakob om hulp.'

Er was verder niet veel over te zeggen, maar de byfurste wist dat het belangrijk was. Yvar staarde een tijdje nadenkend naar zijn handen voor hij zei dat ze weer kon gaan. Ghalatea veerde overeind en maakte een buiging.

'Ik wil dat je goed voor de gevangene zorgt. Ze heeft nog een schuld af te betalen. Als je nog meer over haar te weten komt, wil ik ervan op de hoogte worden gesteld.'

'Natuurlijk, heer, dat zal ik doen.'